

Röviden szólnom kell arról is, hogy az egyesületi fegyelem ellenőrzése során mit tettünk. Ha erről kell beszélni, kellemes helyzetben vagyok, hiszen az elmúlt évben fegyelmi ügyet nem utaltak a bizottság elé.

Az előzőekben kissé részletezett megállapítások alapján jelentem, hogy

- az egyesület működése az alapszabályokban foglalt előírásoknak megfelelő;
- továbbá, hogy az egyesület pénz- és vagyongazdálkodása megfelel az előirtaknak, és örömmel mondhatom, hogy az ellenőrző bizottság munkáját mindenki maximálisan segítette.

Az 1976. év Bedő Albert-díjasai

Bakonyi Imre
kerületvezető erdész

1923-ban Borzaváron született, erdei munkás családból. Kitűnő eredménnyel végzett elemi iskolai tanulmányai után szüleinek szűkös anyagi helyzete miatt továbbtanulásra nem gondolhatott, még szinte gyermekfővel erdei munkás

lett maga is. A felszabadulás után, 1952-től már beosztott erdészként dolgozott a Bakonyban. Levelező úton eredményesen elvégezte az áosztalmi Erdészeti Szakiskolát és kerületvezető erdész lett. 1962—1967 között ugyancsak levelező úton elvégezte a soproni Erdészeti Technikumot és erdésztechnikus képesítést szerzett. Jeles tanulmányi eredmény elérésében és a kerületvezetői munka végzésében jobb karjának megbénulása sem tudta megakadályozni. A szerencsétlenség 1965-ben, beosztott dolgozónak való segítség közben érte. Rendkívüli akaraterővel, szorgalommal megtanult bal kézzel írni s munkáját azóta még nagyobb ambícióval végzi.

1957 óta a zirci erdészetben dolgozik. Példaképe az erdőterületéhez ragaszkodó, egy helyben kitaró és ennek következtében átlagon felüli teljesítményt elérő erdőgazdának. Különösen az erdőművelés terén ért el kimagasló eredményeket. A napjainkban oly fontos céllá vált állományszerkezet átalakításokban mondhat magáénak 250 hektár jó termőhelyű, de rossz szerke-

zetű akácoknak, cseresnek, gyertyános-
nak kitűnő bükkössé és fenyőelegyes
tölgyessé történt átalakítását.

Társadalmi munkájában kiemelkedik
az a gondosság, amellyel a fásítási hó-
napok helyi szervezésében, valamint

az Egyesület által meghirdetett erdők
napja megrendezésében évek óta rend-
szeresen részt vesz. Hosszú évek óta
irodalmi tevékenységet is folytat és eb-
ben mindig az erdő jelentőségét és
szépségét juttatja kifejezésre.

Bánó István erdőmérnök

1917-ben Nemescsón született. Erdő-
mérnöki oklevelét 1943-ban szerezte
meg Sopronban. Utána a Szombathelyi
Erdőgazgatóságnál dolgozott erdő-
gondnokként, majd a központban fa-
használati, később erdőművelési elő-
adóként. Ekkor kezdett foglalkozni a
fenyőnemesítéssel és az egzóta-honosí-
tással. Elért eredményei alapján került
1953-ban az Erdészeti Tudományos In-
tézethez, ahol ma is dolgozik.

Alkotóképességét, tehetségét teljes
egészségben tudományos kutatóként bon-
takoztatta ki. A legnagyobb sikert a
fenyőnemesítés, a fenyőplantázsok
hálózatának létrehozásában érte el, s
ezzel biztos alapokra helyezte a hazai,
genetikailag ellenőrzött fenyőmag-
ellátást. Eredményei nemzetközi vi-
szonylatban is hírnevet szereztek mind
személyének, mind a magyar erdészeti
kutatásnak. Ennek alapján szervezhet-
tünk hazánkban e témában KGST és
FAO bemutatókat, oktatási közpon-
tokat.

Tudományos munkásságának másik
fő területe az egzóta fajok kutatása
és elterjesztése. Nagy szerepe volt a
háború után számos vidéki park érté-
kes növényanyagának megmentésében,
valamint a hazai örökzöld növény-
anyagból felépített kertkultúra fejlesztésében és propagálásában.

tésében és propagálásában. Elsők kö-
zött létesített génbankot értékes fa-
és cserjefajták, egyedek megőrzésére.
A Kámoni Arborétumot ő fejlesztette
tovább mind a dendrológiai tudomány,
mind a gyakorlati erdőgazdálkodás
fontos bázisává.

Munkájának eredményeit 31 tudomá-
nyos közleményben adta közre.

Társadalmi munkája is jelentős.
1950—1953 között egyesületünk szom-
bathelyi csoportjának titkáráként vég-
zett értékes szervező munkát, számos
alkalommal vállalt továbbképző elő-
adást. 10 éven át vezette a Hazafias
Népfront természetvédelmi csoportját
Szombathelyen, volt tanácsstag és tagja
a Német Dendrológiai Társaságnak.

János Frigyes
erdőmérnök

1915-ben Sopronban született. Erdőmérnöki oklevelét ugyanott szerezte meg 1938-ban. A felszabadulás előtt erdészeti szakiskolai előadónak és erdésztervezetőként dolgozott. 1946 óta dolgozik megszakítás nélkül Veszprémben, kezdetben mint erdőgondnok, majd tervelőadó, erdőművelési csoportvezető és erdőgazdasági főmérnök, később pedig mint egyesülési műszaki

fejlesztési osztályvezető. 1970-től a MÉM Veszprémi All. Erdőrendezőségének főfelügyelője, illetve igazgató-helyettese.

Több, mint három évtizedes erdészeti szolgálatának kiemelkedő eredménye a Veszprém környéki kopárok fásítása: ezeknek a munkáknak a megtervezése, a kivitelezés megszervezése, majd pedig ellenőrzése, felügyelete. Kezdeményező szerepe volt a kopárfásítás gépesítésében, metodikájának kidolgozásában. Részt vett a tájegységre vonatkozó erdőtipológia és az ahhoz kapcsolódó erdőművelési technológia rendszerének kidolgozásában és terjesztésében. Tizenkét éves erdőgazdasági, erdőművelési csoportvezetői tevékenységének nagy szerepe volt abban, hogy a veszprémi kopárokon túlmenően is kimagasló erdészeti eredmények születtek a megyében, s a felszabadulás óta eltelt három évtized alatt végzett erdőtelepítési és fásítási munka tekintetében Veszprém megye az előkelő negyedik helyen áll az országban.

Az Egyesületben is szorgos munkát végzett. Hosszú időn át dolgozott az országos választmány, valamint AZ ERDŐ szerkesztő bizottságának tagjaként, 1970-től 1973-ig pedig az Egyesület veszprémi erdőrendezőiségi helyi csoportjának titkári tisztségét látta el.

A papírfogyasztást az 1970-es évhez viszonyítva 1975-re 22%-kal emeltük, és elérjük az 1 főre számított 55 kg-os fogyasztást. A papír- és kartontermelést 5 év alatt 34%-kal, a papírfeldolgozást 36%-kal növeltük. A termelés emelkedését új létesítményekkel, egyedi nagyberuházásokkal és rekonstrukciókkal értük el. Hatmilliárd forintot fordítottunk az ipar fejlesztésére, amiből csak a jelentősebbeket említve:

— üzembe lépett a látatlanul vékonypapírgyár évi 35 000 tonnás kapacitással és 7000 tonnás feldolgozó vertikummal;

— megkezdte termelését a nyíregyházi hullámdoboz- és zsákgyár évi 70 000 tonnás kapacitással;

— felállításra került Budafokon egy új kartongép évi 30 000 tonnás kapacitással.

A következő öt éves tervben a papíripar tennivalói is kirajzolódnak. Izgalmas tervezési időszakban vagyunk, de azt már látjuk, hogy a fogyasztást 1980-ig 23–25%-kal kell és helyes emelni. 1980-ban egy főre 68–70 kg/fős fogyasztásra számítunk. Ehhez a termelést 22–24%-kal kell növelni és a késztermékimportot is hasonló mértékben kell ehhez a fogyasztási színvonalhoz igazítani.

(Részlet FÖLDI LÁSZLÓ államtitkárnak a Papír- és Nyomdaipari Műszaki Egyesület IX. konferenciáján tartott megnyitóelőadásából — PAPIR-IPAR, 1976. 1. sz.)